

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 209.

Tiende Session.

53de Møde.

Fredagen den 11te December.

(Fortsat.)

J. A. Hansen: Blandt alt Det, som jeg har hørt anføre til Forsvar for det første Punktum af Forslaget til § 11, har jeg ikke hørt Noget, som har kunnet rokke min Overbevisning om, at man ikke bør vedtage det. De forskjellige Raisonnementer om, hvorledes Loven er, og hvorledes den burde være, og hvorledes man paa en bedre Maade kunde ordne den hele Sag, synes mig kun at høre lidet herhen, hvor der blot er Tale om en enkelt Bestemmelse. Det Gæste, jeg har hørt anføre, der kunde see ud som en Grund til at vedtage Forslaget, det er, at man derved vilde bøde paa Overgangstiden fra det ene Lønningssystem til det andet, men det forekommer mig, at det er noget Uegentligt at tale om at bøde paa Overgangstilstanden, naar den ikke berører Noget Noget, thi saa er der jo Ingen, der lider det Mindste derved. Forsaavidt det kunde paavises, at Noget ved Overgangen vilde blive betaget Noget af det, der var tillagt ham, saa var det ganske vist nødvendigt, at man sørgede for, at denne Overgangstilstand ikke kom til at bewirke dette Resultat, men det er, som sagt, ikke Tilfældet. Dernæst har man blandt en af de anførte Grunde nævnt den, at det vilde stemme med, hvad der staaer i Universitetscommissionens Betænkning, at vedtage Forslaget, men det har undret mig at høre en saadan Dtring fra et æret Medlem (Monrad), der i saa mange forskjellige Punkter har været

med at afvige fra Commissionens Indstilling. Dernæst er det sagt, at man tidligere har indsat en lignende Bestemmelse i en anden Lov. Foruden hvad der allerede er yttret til Dplysning om, at dette ikke kan være nogen tilstrækkelig Grund, skal jeg tillige bemærke, at man, dersom man nu her igjen indfører en lignende Bestemmelse, derved meget vil styrke flige Bestemmelser i fremtidige Lønningsslove, hvor man maaske kan have Forslag for sig, for hvilke der taler langt mere, end for det nærværende. Vi see jo, hvorledes man, idet man forsvarer dette Forslag, klynger sig fast til, hvad man tidligere har vedtaget i den Lov, som dog ikke ganske ligner den foreliggende; men naar man nu i to Love har taget et saadant Hensyn, hvormeget mere vil man da ikke beraabe sig derpaa i Fremtiden. Jeg skalde derfor troe, at man, ved at forfaste det foreliggende Forslag, vilde tage den Støtte bort, som der i Fremtiden kunde hentes for lignende Forslag fra den Betragtning, at man havde handlet saaledes ved tidligere Leiligheder, thi der vilde da være et Tilfælde, hvor man havde handlet paa een Maade, og et Tilfælde, hvor man havde handlet paa en anden Maade. Det er i det Hele taget temmelig farligt, naar man ved flere Leiligheder hører Tale om, hvad der tidligere ved andre Leiligheder er skeet, og jeg maa advare imod, at man deraf lader sig paavirke til at vedtage Noget, som man ellers ikke vilde erkjende for rigtigt. Der gives vanstelig to Tilfælde, der ere aldeles lige, og en Bestemmelse i tidligere Love kan mange Gange være kommen ind saa at sige med en meget ringe Majoritet og ved en Majoritet, som ikke længer er tilstede.